

МОЕТО ПИСМО КЪМ БЪЛГАРИЯ

Здравей, моя мила Българийо!

Напоследък често разговарям с теб. Чакай, чакай, недей свъсва вежди! Няма този път да говорим дали ти си в Европа, дали аз съм европейец. Спокойно, дори няма да те питам, защо толкова намаляха децата в Чепеларе. И на мен не ми се мисли върху репортажите на Мартин Карбовски. Излишно е да обсъждаме защо днес Валери Симеонов подаде оставка. Казваш, че това е голата истина. Да, истина, ама защо ни е тази пуста истина? Тъжно ми е, боли ме, объркано ми е.

Аз съм само петнадесетгодишен. Вярвам. Мечтая. Не искам да крия, но никога не съм бил гневен на живота или на хората, с изключение на някои учители, когато ме вдигнат на дъската, без да съм готов! Ти сама си ми повтаряла: „По-скъпо, по-нужно място от родината няма“. Вече наизуст знам думите на Иван Вазов: „О, Българийо, никога не си тъй мила, както кога сме във от тебе! Никога не си ни тъй необходима, както когато те изгубим безнадеждно“. Ти ме научи да обичам моята планина, да дишам свободно с пълни гърди, да се радвам на зелените тучни ливади, да гледам гордо, както гордо се извисяват гигантските ели.

Спомняш ли си, преди три години, ти ми показа снимката на безжизненото телце на дете, удавено и изхвърлено от вълните на морето – една от жертвите бежанци. От тогава се чудя, защо хората не оценят, че живеят в мирна страна, защо не се радват, че могат всяко лято в своята си планина да шетат на спокойствие, да берат боровинки, да вдишват миризма на коприва и прецъфтели треви? Защо клатиш глава, защо виждам сълзи в очите ти? Защото хората оценяват нещо, когато го загубят. Как да се радват на миризма на смола, щом никога не са вдишвали барут?

Наситило се е човешкото око, безчувствено остава дори пред протегнатата ръка за помощ. Ох, не ме карай да ти обяснявам, че много хора в моя град едва свързват двата края. Но аз имам вяра, ти си ми повтаряла да бъда като реката, без страх от мътния порой на ежедневието, без страх от стихииите.

Питаш ли ме дали съм забравил за Златния век? Как ще забравя? И Златният век, и Симеон, дори Орфей, Патриарх Евтимий, Васил Левски... Да продължавам ли? А, ти, нали не забравяш всичко онова, което сме си говорили за Васил Дечев. Той е нашата най-голяма гордост, емблема на град Чепеларе. Съжалявам, че все още не съм прочел книгите на Христо Стоичков и Димитър Бербагов, но ще го направя в най-скоро време. Искаш да ти разкажа за книгата на Константин Глушков „Кръстовата планина“, за енергийните места, върху които са построени църкви и параклиси в нашия район. Знаеш ли, за мен всеки метър е енергиен, привлича ме, като с невидими нишки ме държи здраво стъпил на моята родна земя. Изпитвам нужда да пазя, да браня, да се грижа за земята и хората по простата причина, че ги чувствам свои. Не знам дали това е достатъчно да бъда щастлив. Но аз съм щастлив – вдигам очи и виждам усмивките на моите родители, на моите приятели и душата ми се изпълва с надежда...

Пак, нещо искаш да ме поучаваш – моля те, вярвай и ти, че е възможно всеки всекиго да обича. Аз искам да вярвам! Вече вярвам!

Искам да ти кажа, че в нашата ливада има едни мънички, жълти цветчета с тънички стъбълца. Как не се прекършват от вятъра? Тичам след силен дъжд да видя там ли са – да там са! Държи ги родната земя.

Затова вярвам! Докато стъпваме на родна земя, ще сме изправени и силни. Хайде, ще продължим да мечтаем следващия път!

Калин Абрашев
ученик IXа клас